

Volám sa Lea. Vraj mám hudobný talent. No mne sa to nezdá.

„Lea, zajtra máš hodinu klavíra ,musíš cvičiť! – „toto počúvam každý deň.“
No a čo? S odporom si sadám za klavír. Prvé tony čo vylúdim sú strašné. ‘

„To musíš docvičiť“, prísne na mňa pozerá pani učiteľka. To sú akordy, nevieš zahrať ani stupnicu, neviem či z teba niečo bude, keď doma necvičíš, zbytočne platíte tieto hodiny.

„To povedz mojej mame, pomyslí si, keď konečne opúšťam hodinu klavíra.

„Dúfam, že zajtra to zahráš oveľa lepšie“ počujem za sebou hlas pani učiteľky. V šatni sedím celá zronená , ani som sa nepozrela do žiackej knižky .Nedalo mi to a pomaly otváram žiacku knižku. – trojka – čo teraz? Prídem domov a začnem riadne cvičiť – rozhodla som sa.

„No konečne si už doma ,volala tvoja pani učiteľka ,že máte dajaké vystúpenie a ty budeš hrať na klavíri „Čo - ja?“ No, ty dievčatko moje, konečne to má nejaký zmysel, čo povieš?

Zavrela som sa do izby a začala cvičiť. Po polhodine cvičenia prišla mama a doniesla mi koláčik a vraví. Daj si pauzu, ide ti to celkom dobre.

Na vystúpení bola aj pani učiteľka. Neverila som vlastným očiam, keď prišla po vystúpení za mnou a vraví: zvládla si to bra-vúr-ne. Nevie, čo to slovo znamená, ale podľa toho ako sa tvárila vedela som ,že je na mňa hrdá .No vidíš , Lea , dievčatá to zvládnu tiež, len musíš veľa cvičiť. Aký by to bol svet, keby ľudia získali všetko len tak, bez práce. Poznáš to porekadlo, bez práce nie sú koláče. Poznám ho veľmi dobre, pomyslí si, ale aký by to bol fantastický svet, keby ľudia mali to čo chcú a nemuseli by sa toľko trápiť. To by bol svet v ktorom by som chcela žiť.

Lea Mazánová 4.A